

[Justitsministeren.]

at vi har undersøgt, hvor stort provenutabet vil blive af helt at ophæve ordningen. Det drejer sig formentlig om ca. 1,6 mill. kr. årlig, men det falder jo og bortfalder helt med udgangen af 1978, hvor den sidste bidragsforpligtelse, bortset fra eventuelle restancer, vil ophøre. Så det varer nok ikke længe, inden det bliver relevant at undersøge, om ordningen overhovedet kan hvile i sig selv.

Jeg takker for de bemærkninger, der er faldet, og giver tilsagn om, at vi vil overveje dem grundigt i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat). (Beskatning ved hensiddens i uskiftet bo).

(Lovforslaget (nr. 32) findes i tillæg A. sp. 457, fremsættelsen i tidenden sp. 667).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hans Lund: Det må altid respekteres, når begåede fejl erkendes. Det er også meget prisværdigt, når skadevolderen gør sket skade god igen.

I marts 1969 vedtog folketinget flere ændringer i den oprindelige kildeskattelev. En af ændringerne vedrørte beskatningsreglerne for den længstlevende ægtefælle, og medens reglerne i den oprindelige kildeskattelev tog konsekvenserne af sambeskatningens ophævelse, genindførte man ved den foretagne ændring sambeskatning, når der var tale om dødsfald.

Den længstlevende ægtefælle blev ikke alene ramt af alt det, et dødsfald fører med sig, men blev også ramt skattemæssigt, fordi

den længstlevende blev sambeskattet med den afdøde ægtefælle.

Nu søges fejlen gjort god igen med det lovforslag, vi her har til behandling; vi går tilbage til de oprindelige regler. Det er absolut rimeligt, og jeg kan på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale.

Jeg kan også hilse med tilfredshed, at man vil give loven tilbagevirkende kraft, idet den også skal gælde, for så vidt angår dødsfald, der er indtruffet i 1970. Man går simpelt hen tilbage til 1. januar 1970, da kildeskatteordningen blev indført. Også her må vi sige, at det er rimeligt, og jeg vil blot gøre opmærksom på, at reglerne kun gælder, hvor den afdøde ægtefælle har haft indtægt. Jeg har set, at finansministeren ønsker at pålægge de skattelignende myndigheder pligt til at gøre de pågældende bekendt med de nye regler, men mon ikke skattemyndighederne i mange tilfælde på eget initiativ vil tage de pågældendes skatteansættelser op, således at man er sikker på, at alle får den ret, som de har krav på efter den nye lov?

Det kan være fristende for mig at føje et par enkelte personlige bemærkninger til; det er naturligvis for egen regning, jeg gør det. Jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg er lidt forbavset over, at man i 1969 ændrede de oprindelige regler. Man gjorde det med den motivering, at de ikke var teknisk lette at administrere, og man kan så se i dag, at det godt kan lade sig gøre, efter at man har indhentet erfaringer, dårlige erfaringer, med hensyn til lovens virkninger.

Spørgsmålet er, om ikke vi i alt for ringe grad tager den praktiske sagkundskab med på råd, når vi laver lovgivning. Jeg tror, at hvis man havde et passende panel ude i landet af de folk, der til daglig arbejder med problemerne, og lod dem se lidt på lovforslagene måske inden fremsættelsen, måske mellem første og anden behandling, så de fik lejlighed til at udtale sig, ville vi være i stand til at undgå en hel del af de huller og deraf følgende misbrug og måske også uretfærdigheder, som opstår i vor lovgivning.

Mine bemærkninger her er ganske principielle og gælder ikke blot skatteområdet, men også andre områder i vores lovgivning.

Poul Schlüter: Dette lovforslag er jo helt åbenbart skrevet direkte til melodien „Hen